

Arrest

nr. 48 281 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 april 2010 het Rijk binnen en diende op 14 april 2010 een asielaanvraag in. Op 3 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Diber, Macedonië. U bezit de Macedonische nationaliteit. Uw vader, X (O.V. 6.561.866), was actief voor de PPD. Omwille van zijn activiteiten voor de PPD kende uw vader problemen met de PDSH. Uiteindelijk verliet uw vader samen met uw moeder, X, Macedonië, richting België waar ze op 19 januari 2010 asiel vroegen. Sinds het vertrek van uw vader wordt u lastiggevallen door leden van de PDSH. Er werd u gevraagd waar uw vader is en aangezien u niets vertelde werd u door hen meermaals geslagen en met de dood bedreigd.

Uiteindelijk verliet u in april 2010 eveneens Macedonië. U betaalde 2000 euro om illegaal naar België te komen waar u op 14 april 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Macedonische identiteitskaart.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat in het kader van de asielaanvraag van uw vader op 23 maart 2010 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas. U heeft geen elementen of gegevens aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op deze appreciatie van het Commissariaat-generaal. Integendeel, er dient gewezen te worden op bijzonder grote tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vader. Uw vader beweerde Macedonië ontvlucht te zijn uit schrik om door de Macedonische autoriteiten veroordeeld te worden voor misdrijven die hij zou begaan hebben tijdens de verkiezingen van mei 2009. Hij maakt geen enkel gewag van andere problemen waarvoor hij het land zou verlaten hebben. U daarentegen beweerde dat uw vader problemen kende met de PDSH waarvoor hij het land besloot te verlaten. Het is enkel omwille van deze problemen dat uw vader Macedonië zou hebben verlaten (CGVS, p.7). U weet niet of uw vader ooit problemen heeft gekend met de politie of andere Macedonische autoriteiten (CGVS, p.7). Geconfronteerd met de verklaringen van uw vader, bleef u elke uitleg schuldig (CGVS, p.7-8). De problemen die uw vader met de PDSH zou gekend hebben kan u bovendien helemaal niet concretiseren. Vooreerst weet u niet waarvoor PPD en PDSH staan (CGVS, p.4). U weet niet of uw vader lid of gewoon sympathisant is van de PPD, wat hij voor de partij doet of sinds wanneer hij actief is voor deze partij (CGVS, p.7). U weet niet welke concrete problemen uw vader met de PDSH kende, sinds wanneer hij die kende of waarom hij door de PDSH gezocht werd (CGVS, p.4-5). U heeft uw vader ook niet naar meer details gevraagd betreffende zijn problemen (CGVS, p. 5).

Daarnaast kan slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde aanvankelijk nooit een paspoort gehad te hebben (CGVS, p.3). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u stelde uw paspoort verloren te hebben, beweerde u een paspoort gehad te hebben toen u een kind was en dat u dat paspoort tien jaar geleden heeft verloren (CGVS, p.3). Nadien zou u nooit een nieuw paspoort gehad hebben (CGVS, p.3). Toen u in april 2010 Macedonië verliet, zou u illegaal naar België gereisd zijn. U zou hiervoor 2000 euro betaald hebben (CGVS, p.3). Gezien het feit dat Macedonische staatsburgers sinds 19 december 2009 niet langer een visum behoeven om naar de Europese Unie te reizen en enkel in het bezit te moeten zijn van een geldig paspoort en gezien uw incoherente verklaringen betreffende uw paspoort, kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen illegaal naar België te zijn gereisd en niet langer in het bezit te zijn van een Macedonisch paspoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een “Schending van de motiveringsplicht conform artikel 62 Vw, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur: kennelijke beoordelingsfout” in.

2.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien

verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Verzoeker betoogt *“dat het commissariaat generaal slechts heel weinig tijd benut heeft om zijn aanvraag te onderzoeken. Het interview heeft nog geen uur geduurd. De interviewer had op voorhand al de intenties om een negatieve beslissing te nemen. Verzoeker is van oordeel dat het commissariaat generaal zonder de nodige zorgvuldigheid te nemen een beslissing heeft genomen. Verzoeker heeft niet alles kunnen zeggen in het korte tijdstip die de interviewer had vrij gemaakt.”*

2.4.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratieve dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat verzoeker onvoldoende zijn asielmotieven kon uiteenzetten kan geenszins overtuigen nu verzoeker de kans had om in zijn vragenlijst zelf naar eigen inzicht alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat zowel bij het invullen van de vragenlijst als bij het verhoor bij de commissaris-generaal aan verzoeker op het einde uitdrukkelijk gevraagd werd of hij nog *“bijkomende opmerkingen”* (vragenlijst, p.2) of *“toevoegingen”* (gehoorverslag CGVS, p.8) had, doch verzoeker hier telkens negatief op antwoordde. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij de dossierbehandelaar ervan beschuldigt de intentie te hebben gehad een negatieve beslissing te nemen en *“enkel en alleen argumenten à décharge te hebben”* gezocht. Verzoeker uit ernstige beschuldigingen naar de commissaris-generaal toe, doch laat na deze in het minst te staven en gaat er bovendien aan voorbij dat het verhoor bij de commissaris-generaal wordt afgenomen door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft een negatieve beslissing te nemen en derhalve nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Ten slotte kan worden opgemerkt dat het verzoekschrift niet aangeeft welke elementen niet konden worden aangebracht en waarom deze de beslissing konden wijzigen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept een *“schending artikel 48/3 par. 2 b van de Vreemdelingenwet”* in.

3.2. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op de activiteiten van zijn vader voor de PPD, verzoeker zou hiervoor net als zijn vader, na diens vlucht, gevisieerd worden door de PDSH. De asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas omwille van vaagheden in verzoekers verklaringen, alsook discrepanties tussen verzoekers verklaringen en die van zijn vader, en omdat verzoekers reisweg evenmin kon overtuigen.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn Macedonische identiteitskaart neer. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken *“Ik heb mijn paspoort verloren en voor de rest heb ik enkel mijn geboorteakte in mijn thuisland achtergelaten.”* (verslag DVZ) doch ter verhoor bij de commissaris-generaal verklaarde hij *“Ooit een paspoort gehad?”*

Nee". Na confrontatie met zijn eerdere verklaringen wijzigde verzoeker zijn verklaringen en stelde *"Ik heb wel een paspoort gehad, toen ik nog jong was, ik was minderjarig"* en dat hij dit *"Al 10 jaar geleden"* kwijtspeelde (gehoorverslag CGVS, p.3). In het verzoekschrift bevestigt verzoeker deze aangepaste versie, doch biedt geen aannemelijke verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen, wat temeer klemt nu verzoekers voorgehouden reisweg evenmin kan overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij met een bestelwagen van Macedonië naar België reisde en hiervoor *"2000 euro"* betaald heeft aan *"de chauffeur van de bestelwagen"* (verslag DVZ). Hij licht toe in het verzoekschrift dat *"Zonder paspoort zal verzoeker niet toegelaten worden in de Schengenruimte. De autoriteiten die belast zijn met de grenscontrole zullen verzoeker de toegang tot het 'Fort Europa' ontzeggen. Zodoende diende verzoeker op een illegale wijze de Schengenruimte binnenkomen. Het illegaal reizen kost immers meer centen dat op een legale wijze de ruimte binnenkomen."* De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker ervoor opteerde het risico te nemen om een dure illegale reis te maken, terwijl hij geen problemen kende met de autoriteiten en derhalve genoegzaam een paspoort kon aanvragen waarmee hij legaal en goedkoop naar België kon reizen. De Raad ziet dan ook de relevantie niet van de opmerking *"Dat verzoeker geen 2.000 Euro zou betaald hebben, wordt in het administratief dossier niet bewezen. Dit argument van het commissariaat is gebaseerd op een gissing zonder dat er hiervoor motieven en argumentatie te vinden zijn in het dossier."* Verzoekers verklaringen over zijn reisweg kunnen niet overtuigen.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Uit het administratieve dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekers vader werd afgewezen omdat de door hem neergelegde oproeping voor de rechtbank frauduleus voorkwam, het voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig was en niet geobjectiveerd werd (zie RvV 24 juni 2010, nr. 45 368). Voor zover verzoeker stelt dat hij geïmponeerd werd omwille van de problemen van zijn vader, en zijn asielmotieven derhalve direct verbindt met die van zijn vader, kan de vaststelling dat de asielaanvraag van verzoekers vader ongegrond werd verklaard slechts leiden tot de ongeloofwaardigheid van deze elementen van verzoekers asielaanvraag die op dezelfde grond worden ingediend. Dit klemt te meer nu verzoeker overigens geheel onwetend was over de activiteiten van zijn vader en zijn verklaringen flagrant tegenstrijdig waren met diens beweringen, wat verzoeker erkent en toelicht dat hij *"21 jaar"* is en *"een eigen leven los van zijn ouders"* lijdt. Volgens verzoeker kan hem *"niet kwalijk genomen worden dat verzoeker niet weet of zijn vader problemen had met de autoriteiten of niet. De vader van verzoeker vertel[t](d) niet alles aan zijn meerderjarige zoon. (...) Het is dan ook meer dan normaal dat verzoeker hierover niks weet. Dat hij niet weet welke de problemen nu net zijn die hij heeft met de PDSH. Zijn vader wilde hem er eigenlijk niet bij betrekken met zijn problemen."* Voor zover verzoeker zijn asielaanvraag integraal steunt op de problemen van zijn vader en aanvoert dat hij naar aanleiding hiervan zelf werd vervolgd en diende te vluchten, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn vaders activiteiten en problemen uitvoerig kan toelichten. De Raad ziet niet in hoe verzoekers meerderjarigheid zijn vage en tegenstrijdige verklaringen zou kunnen toedekken, noch dat zijn moeder eveneens geheel onwetend was. Dat zijn vader zijn problemen nooit met hem zou besproken hebben is niet overtuigend nu verzoeker in Macedonië steeds bij zijn ouders inwoonde (gehoorverslag CGVS, p.3), en derhalve dagelijks rechtstreeks werd geconfronteerd met zijn vaders politieke activiteiten en de daaruit afgeleide problemen. Overigens is het niet redelijk te veronderstellen dat verzoekers ouders midden 2009 Macedonië dienden te ontvluchten, verzoeker achterlieten in hun ouderlijk huis, zonder dit uitvoerig met hem te bespreken en nuttig in te lichten. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker verklaarde dat zijn vader problemen had met de PDSH, waar zijn vader beweert dat hij vervolgd werd door de autoriteiten. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielrelaas nu dit enkel steunt op de problemen die zijn afgeleid uit zijn vaders beweerde moeilijkheden.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt *“In subsidiaire orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen”*. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen specifieke elementen aan zodat dient te worden vastgesteld dat hij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK